

TAMERA ALEXANDER

*O melodie
necântată*

SERIA CONACUL BELMONT • 3

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

Adelicia a avut trei mari iubiri definitorii în viață – arta, natura și muzica. Asta a inspirat, de la bun început, temele celor trei romane din seria „Conacul Belmont”, a cărei ultimă carte o ții acum în mână: arta (*Mirajul celebrității*), natura (*O frumusețe rară*) și, în cele din urmă, muzica (*O melodie necântată*).

În timp ce scriam, am avut nu o dată sentimentul că aceste povești și personaje așteptaseră, parcă, să le aștern eu în scris și le sunt extrem de recunoscătoare pentru asta. A fost o plăcere și o onoare să fac aceste călătorii împreună cu ele.

Pe lângă Adelicia, multe alte personaje ale cărții au fost inspirate de persoane reale – care au lucrat la Belmont sau au vizitat domeniul în acele timpuri. Totuși, personalitățile și acțiunile personajelor, așa cum sunt ele zugrăvite în romanul de față, sunt strict rodul imaginației mele.

Un bonus la această carte! Pe pagina mea de internet (www.TameraAlexander.com) am inclus linkuri către toate piesele muzicale „interpretate” în roman. Prin urmare, dacă dorești să le ascuți în timp ce citești, nu trebuie decât să accesezi repertoriul din secțiunea dedicată cărții *O melodie necântată*.

Te invit alături de mine, să deschidem încă o dată ușa istoriei și să pășim în vremuri și locuri de altădată. Sper că vei auzi acordurile nu prea îndepărtate ale ariilor compuse de Beethoven, Mozart și alți mari maeștri ai muzicii, așa cum le-am auzit eu în timp ce scriam povestea lui Tate și Rebeka.

Îți mulțumesc că mă însoțești și în această călătorie.
Tamera

1

NASHVILLE, TENNESSEE

12 IANUARIE 1871

Rebekah Carrington stătea tremurând pe trotuarul opus, cu valiza atârându-i grea în mână și pelerina presărată cu fulgi de zăpadă. Numără în gând pașii pe care îi avea de făcut până la ușa casei în care copilărise. Cum de o distanță atât de mică i se părea de-a dreptul insurmontabilă, mult mai greu de parcurs decât oceanul pe care tocmai îl traversase? Ce n-ar fi dat să poată clipi din ochi și să se vadă înapoi în Viena.

După zece ani, Austria îi devenise al doilea cămin, unul mult mai drag inimii ei decât orașul în care se născuse și își trăise prima jumătate a vieții. Scrisoarea primită cu aproape patru săptămâni în urmă, la doar câteva zile înainte de Crăciun, schimbase însă to...

Brusc, ușa casei se deschise.

Rebekah se trase repede în umbra unui pin din apropiere, cu acele înmiresmate și țepoase acoperite de promoroacă. Își coborî capul și furișă o privire printre ramurile înghețate, cu aburul propriei respirații persistând, fantomatic, în aer, și stomacul strâns – nu doar de foame.

Era *el*.

De câte ori nu îl revăzuse cu ochii minții de când plecase din Nashville?

Totuși, privindu-l acum, la distanță de un deceniu, din perspectiva unei femei în toată firea, i se părea cu totul diferit de bărbatul spre care își înălțase îngrozită privirea la frageda vârstă de treisprezece ani. Deși i se îngroșase mijlocul odată cu înaintarea

în vârstă, la înălțimea lui de 1,80 metri, avea și acum o prezență impunătoare.

Nu mai era, însă, nicidecum muntele de om care i se păruse a fi cândva.

Amintirile tentativelor lui josnice – și mai cu seamă amintirea acelei seri – o bântuiseră ani de-a rândul. Totuși, cu timpul și datorită distanței care îi despărțise, trecuse peste asta. Nu mai era fetița naivă de odinioară și nu se mai temea de el.

Atunci de ce îi bătea inima, mai-mai să-i sară din piept? Își îndreptă spatele, făcându-și curaj.

Tatăl ei vitreg urcă în trăsură – una mult mai opulentă decât își amintea Rebekah să fi deținut el și mama ei cu ani în urmă. Probabil o achiziție făcută de acesta cu banii dobândiți dintr-o recentă *moștenire*. Gândul îi adânci și mai mult aversiunea față de el, făcând-o să pună, încă o dată, sub semnul întrebării, moartea – prematură – a bunicii ei.

Unde bunica Carrington nu îi pomenise în nicio scrisoare că nu s-ar simți bine sau că ar fi bolnavă, vestea „morții ei tragice și neașteptate” o șocase. Era de-a dreptul absurd, iar pierderea o îndurera până în adâncul ființei.

Rebekah scrută cu privirea trăsura și silueta bărbatului care ședea în ea.

Barton Ledbetter *nu* era un om onorabil, o știa prea bine. Dar nu putea fi, totuși, atât de lipsit de scrupule cât să îndrăznească a...

– De cin’ te-ascunzi? îi curmă o voce șirul gândurilor.

Tresărind, Rebekah se răsuci speriată.

Un băiețel se uita la ea de sub cozorocul unei șepci roșii jerpelite, privirea lui beligerantă repetând întrebarea.

Rebekah se încruntă.

– Nu mă *ascund* de nimeni.

Puștiul își lăsă capul într-o parte, dându-i de înțeles că el e de altă părere.

– Aveam doar nevoie de... un moment de gândire.

Ceea ce nu era întru totul neadevărat. Și oricum, își spuse Rebekah, îndepărtându-și mustrea de cuget, *nu îl privește pe el ce fac eu aici*.

De umărul firav al copilului atârna o traistă pe jumătate plină cu ziare. Intuind parcă o oportunitate, aceasta scoase un ziar, îl făcu repede sul și i-l întinse de parcă i-ar fi înmânat înseși bijuteriile Casei de Habsburg.

– Cinci cenți ziaru’, donșoară. Dă-mi zece – puștiul rânji în colțul gurii – și n-oi spune la nimeni ce-am văzut.

Rebekah îl ochi amuzată.

– Și ce anume crezi tu, mă rog, că ai văzut?

– Te-am văzut cum trăgeai cu ochiu’ la familia care locuiește acol’, ripostă el, arătând spre casa de vizavi.

Tocmai în momentul acela, trăsura trecu pe lângă ei. Barton Ledbetter ridică privirea și păru să se uite direct la ea. Rebekah încremeni. El și mama ei știau că avea să sosească abia mâine. Datorită vremii frumoase, traversarea Atlanticului durase cu o zi mai puțin, dar...

Se retrase în ascunzișul țepos al pinului, realizând că nu era încă pregătită să dea ochii cu el. Avea nevoie de timp ca să își plănuiască următorii pași – pași care s-o ducă departe de el. Și, din păcate, și de mama ei. Asta dacă... n-o va putea convinge să i se alăture.

Trăsura trecu mai departe și Rebekah răsufală ușurată când aceasta se făcu nevăzută după colț.

– Ei, atunci cum rămâne?

Rebekah întoarse capul. Puștiul era încă tot acolo, privind-o triumfător. Înțelegând că are de a face cu un oportunist, Rebekah îi susținu dârză privirea.

– Nici măcar nu știi cine locuiește acolo, tinere.

– Ba da, știu! exclamă el pe un ton aproape convingător. Bărbatu’ ăla; arată în direcția în care o luase trăsura. El și nevasta lui. Aia-i casa lor. Îi tot văd cum vin și pleacă.

Judecând după statura și constituția lui firavă, Rebekah nu credea ca băiatul să aibă mai mult de șapte-opt ani. Trupul lui slăbuț nu părea să aibă parte de mese regulate, iar haina subțiată îi era zdrențuită la guler și complet lipsită de nasturi. Totuși, puștiul avea o șiretenie pe care Rebekah o văzuse și la copiii străzii din Viena. O agerime pe care o admira și o compătinea totodată.

Niciun copil n-ar trebui să trăiască pe străzi, fără un cămin, fără un loc unde să fie la adăpost de rele. Nu că a avea un cămin garanta neapărat siguranța unui copil – Rebekah o știa prea bine.

Venindu-i brusc o idee, își puse jos valiza. Ea nu crescuse pe străzi, dar asta nu însemna că era o ingenuă. Băgă mâna în poșetă, hotărând ca, indiferent de rezultat, să lase în mâinile Domnului decizia cu privire la întoarcerea ei acasă, și să accepte acea decizie.

– Am să cumpăr un ziar pentru mine; înfruntă încruntătura puștiului cu o expresie fermă. Și încă unul pentru altcineva. Și am să-ți mai dau, pe deasupra, încă cinci cenți dacă te învoiești să îmi faci un serviciu.

Băiatul își îngustă, neîncrezător, ochii.

– Ce serviciu?

– Să duci cel de-al doilea ziar la casa de peste drum. Bate la ușă și când vine să îți deschidă menajera – căci Rebekah era convinsă că ea va deschide – roag-o să îi dea gazeta doamnei Ledbetter. Dacă doamna Ledbetter e acasă.

– Știam eu că trași cu ochiu! rânji puștiul.

Rebekah îl privi impasibilă.

– Vrei să câștigi cei cinci cenți în plus ori ba?

Băiatul își ajustă șapca pe cap.

– Și, dacă nu-i acasă, n-o să-mi dai banii?

– Ba da. Ai să primești oricum cei 15 cenți pe care ți i-am promis. Ei, ce zici? Ești de acord?

Copilul îi susținu privirea, apoi dădu încet din cap, cumpănind parcă o alternativă nerostită.

– Bine. O să fac așa cum mi-ai cerut.

Rebekah luă ziarul și apăsă trei monede de câte 5 cenți în palma lui murdară. Ochii căprui ai băiatului scânteiară, și ea îl înșfăcă de mâneca hainei – știa prea bine cât repede pot să alerge ștrengarii aceștia.

– Te previn, tinere – sunt iute de picior. Vezi să te ții de cuvânt, dacă nu vrei să fii fugărit pe stradă de o fată.

Băiatul râse pe înfundate.

– Da' dumneata nu ești fată, ci femeie-n toată regula. Și femeile nu aleargă niciodată pe stradă.

– Dar eu alerg, ripostă ea, privindu-l pe sub gene.

Rânjetul pieri de pe chipul puștiului și, înainte ca acesta să se răsucească pe călcâie, Rebekah fu sigură că văzu în ochii lui un licăr de amuzament – și de admirație.

Din ascunzătoarea ei din spatele copacului, îl privi cum se oprește pe marginea drumului, așteptând să treacă niște trăsuri. Rebekah își strânse gulerul pelerinei în jurul gâtului și simți cum stomacul îi freamătă iar de emoție, cum se întâmpla ori de câte ori se gândea cum va fi să își revadă mama după atâția ani de zile.

Spre deosebire de bunica ei, care o vizitase în Austria din doi în doi ani, petrecând de fiecare dată câteva luni alături de ea, măicăsa nu-i făcuse nici măcar o singură vizită – cu toate că bunica Carrington se oferise să acopere ea costurile călătoriei. Ceea ce o duruse mai mult decât lăsase vreodată să se întrevadă în scrisorile trimise acasă. În copilărie, fusese mereu mai apropiată de tatăl ei, un om blajin care o înconjurase cu dragoste și răbdare. Mamăsa nu o neglija nici ea câtuși de puțin, dar amintirea atenției primite din partea acesteia era știrbită de cea a firii ei reci și cicălitoare. O critica tot timpul, de parcă nimic din ce făcea Rebekah nu s-ar fi ridicat la înălțimea așteptărilor.

Totuși, Rebekah nu își amintea exact când se căscase această prăpastie între ele. Cândva după moartea tatălui ei. Ba nu... Pierderea le-a schimbat fără doar și poate viețile, dar nu...

Ruptura a survenit după ce mama ei s-a măritat cu Barton Ledbetter. Atunci a devenit aceasta mai rece, mai distantă. Și... mult mai severă.

Își scriseseră, firește, de-a lungul anilor. Din ce în ce mai rar pe măsură ce trecea timpul. Cu toate astea, Rebekah continua s-o iubească și știa că, în felul ei bizar, și mama sa o iubește. Chiar și așa, gândul revederii o tulbura.

Obosită în urma călătoriei și măcinată de incertitudine, își masă mușchii încordați de la baza gâtului. Deși nu trecuseră nici două ceasuri de când revenise în Nashville, știa că nici orașul, nici casa ei părintească nu i se vor mai părea vreodată un veritabil cămin.

Într-o clipită, puștiul traversă în fugă strada, ocolind cu dibăcie o căruță încărcată cu lemne. Fără să audă, chipurile, șuvoiul de sudalme pe care îl revărsă căruțașul asupra lui, băiatul o porni spre casă, apoi, părând să se răzgândească brusc, se opri locului.

Simțind cum i se încordează toți mușchii din trup, Rebekah își strânse fusta, aproape pregătită să își pună în practică amenințarea. Dar merita s-o ia la fugă după el pentru 10 cenți amărâți? Puștiul întoarse capul spre ea și rânji cu gura până la urechi – ștregarul! –, după care porni mai departe spre ușa de la intrare.

Rebekah răsufală ușurată – și oarecum amuzată. Chit că îi venea să îl strângă de gât pe micul pezevenghi.

Urmărindu-l, se trezi zăbovind cu privirea asupra casei, care în lipsa ei se păărăginise în mod simțitor. Deși nu se trăgeau din neam de moșieri, tatăl ei moștenise mai multe parcele de teren în jurul casei, fapt care le îngăduise să crească animale și să țină o grădină de dimensiuni considerabile – un lux de care nu dispuneau multe reședințe aflate atât de aproape de oraș.

După ce mama ei se recăsătorise, Barton vânduse însă mai tot pământul. Unde se duseseră banii, Rebekah habar nu avea. Acum o amestecătură de case încropite din șindrila se înșirau, îngrămădite unele într-altele, de-a lungul străzii care fusese cândva un drum ca de țară, mărginit de stejari bătrâni cu ramuri joase care aduseseră atâta bucurie și aventură verilor din copilăria ei.

Revăzu cu ochii minții odăile casei, așa cum fuseseră pe vremea în care se aflase pentru ultima oară acolo, nevenindu-i încă să creadă că bunica Carrington se prăpădise. *Of, bunico...*

Durerea pierderii e un lucru ciudat. Încercase s-o țină la distanță, s-o ocolească o vreme, dar durerea era răbdătoare și vicleană. Și revenea mereu. Cu o îndârjire crescândă.

Trase încet aer în piept și i se încețoșară ochii.

În scrisoarea pe care i-o trimisese, maică-sa o informase succint că bunica „s-a stins subit din viață, dar a murit liniștită, în patul ei”, omițând orice alte detalii și dându-i clar de înțeles că era timpul să se întoarcă acasă. După care, ca să nu mai existe niciun dubiu, îi tăiase prompt toate fondurile.

Rebekah își șterse obrazul. Vestea neașteptatei morți a scumpei sale bunici – și binefăcătoare, și asta nu doar din punct de vedere material – era, în sine, greu de mistuit. Iar a fi silită să se întoarcă în Nashville, cu așteptarea inechivocă de a locui iarăși în casa aceea – împreună cu el – era de-a dreptul de neconceput.

Nu putea – refuza – să se întoarcă acolo.

Însă acum n-o mai avea de partea ei pe bunica sa paternă, să insiste asupra importanței unei educații primite peste hotare. Nu că acela ar fi fost adevăratul motiv pentru care plecase la Viena mult mai devreme decât planificase inițial tatăl ei, Dumnezeu să-l odihnească în pace. Bunica o crezuse cu privire la cele petrecute în seara aceea de coșmar. Mamă-sa, pe de altă parte...

Fără îndoială că te înșeli, Rebekah, își aminti ea cuvintele acesteia. Sunt sigură că lui nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă una ca asta. Ești fiica lui acum. Încearcă doar să fie un tată iubitor. Fapt pentru care ar trebui să fii recunoscătoare..., nu să răstălmăcești lucrurile.

La îndemnul bunicii sale, Rebekah nu îl înfruntase. Se comportaseră cu toții de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Uneori se întreba dacă aceea fusese cea mai înțeleaptă alegere... sau doar cea mai ușoară.

Puștiul bătu, scurt, de trei ori și, când în cele din urmă ușa se deschise, Rebekah simți că i se strânge inima.

Delphia.

Bucătăreasa era încă la fel de rotundă și de robustă cum și-o amintea, aproape la fel de lată pe cât era de înaltă. Chiar și de la distanță, șorțul negresei, de un alb strălucitor, părea a fi scrobrit și călcat cu migală, așa cum fusese zi de zi pe vremea copilăriei lui Rebekah.

Aidoma unor mărgăritare alunecate pe un fir de ață, gândurile îi zburară la Demetrius și se întrebă dacă fratele mai mare al Delphiei o fi acolo, sau era poate plecat să facă vreun comision, ori afară, în grădina din spate care îi era lui atât de dragă. În mai toate scrisorile sale, bunica îi transmitea salutări din partea lui Demetrius, adesea însoțite de câte o vorbă de duh spusă de acesta.

Dintre toate ființele la care se gândise de când primise misiva maică-sii, cel mai mult se gândise la el. Demetrius era singura rază de lumină care o atrăgea spre locul acesta. Abia aștepta să îi arate măiestria la care ajunsese, grație blândeții lui răbdătoare și a celor învățate de la el.

Își vârî mâna în buzunarul pelerinei și scoase cățelul pe care i-l cioplise el cu aproape cincisprezece ani în urmă. Asemănarea cu Button, mopsul cel mic și drăgălaș pe care îl avusese ea în copilărie, era de-a dreptul uimitoare, cum se întâmpla cu toate lucrurile ieșite

din mâna lui. Demetrius spunea că vede pur și simplu anumite lucruri în bucățile de lemn și că el nu face decât să cioplească până le eliberează.

Cu mâna-n șold, Delphia își coborî privirea spre băiat și abia în momentul acela realizează Rebekah că nu se gândise să îl întrebe măcar cum îl cheamă înainte de a-i încredința această sarcină. Delphia luă ziarul din mâinile lui – băiatul turui înainte, chit că Rebekah nu auzea ce zice – și în cele din urmă bucătăreasa clătină din cap.

Vasăzică... Rebekah oftă. Mama ei *nu* era acasă.

Simți o ușoară dezamăgire, dar mai ales... ușurare. Așadar, tocmai câștigase încă o zi în care să își facă inimă pentru întoarcerea ei oficială și în care să își găsească un alt sălaș. Chit că cei 2 dolari și 24 de cenți pe care îi avea în săculețul de mână nu erau nici pe departe suficienți...

Acum doi ani, cu ocazia vizitei sale la Viena, bunica Carrington îi spusese că, în eventualitatea morții ei, pusese niște bani deoparte pentru ea. Rebekah nu știa câți, dar îi era recunoscătoare. Chiar și o sumă modestă avea să-i fie de ajutor până ce va găsi o cale de a se întreține singură.

Delphia îi spuse iar ceva puștiului – de astă dată aruncând o privire peste capul lui, spre stradă – și Rebekah își ținu respirația, așteptându-se ca acesta să se întoarcă și s-o dea în vileag.

Dar băiatul strânse pur și simplu din umerii lui slăbuți și își duse degetele la cozoroc cu un șarm care îi smulse bătrânei un zâmbet. Lucru pe care puțini reușeau să-l facă.

Micul ștrengar era pe cât de șiret, pe atât de fermecător.

Când ușa casei se închise la loc, băiatul porni înapoi spre stradă. Aruncă o privire spre ea și, cu un zâmbet victorios, își ridică ușor șapca, după care se îndepărtă țopăind.

Rebekah îl petrecu cu privirea, simțind un bizar gol sufletesc când copilul coti la colțul străzii și se făcu nevăzut. Ceea ce era de-a dreptul copilăresc. Nici măcar nu-l cunoștea pe puști.

Chiar și așa, îi era îndatorată.

Chiorăitul stomacului îi redirectionă gândurile, dictându-i prima măsură care se cerea luată, așa că Rebekah porni spre centrul orașului, în căutarea unei ospătării.

Dar Nashville-ul din amintirea ei nu mai exista. Oriîncotro privea, vedea numai rămășițele dezolării despre care îi scrisese bunica ei în timpul acelor cumplii ani de război. Puținele clădiri pe care le recunoscuseră păreau să fi îmbătrânit zeci de ani în deceniul în care lipsise ea. Fațadele de cărămidă, ciuruite de gloanțe, erau pline de găuri, iar ferestrele erau murdare, crăpate, sparte ori lipseau cu desăvârșire. Totul în jur contrasta izbitor cu bogăția opulentă și frumusețea Vienei.

Dar cel mai surprinzător i se păru numărul de soldați federali ce patrolau prin urbe sau stăteau în grupuri la colț de stradă. Habar nu avusese că se mai aflau atâția în oraș. Fără îndoială că prezența lor prelungită nu contribuia câtuși de puțin la liniștirea apelor.

Într-un sfârșit, după aproape jumătate de ceas, descoperi o mică locandă și se așeză la masa liberă de lângă fereastră, bucurându-se să scape de frigul de afară. Cu excepția unui pachet de biscuiți, nu mai mâncase nimic de ieri după-masă, așa că hotărî să se răsfete cu un mic dejun copios, alcătuit din clătite, jumări de ouă și slănină prăjită.

Până îi fu servită mâncarea, își trecu privirea peste lista locurilor de muncă publicate în „Nashville Banner”, fapt care o descurajă și mai tare. În timp ce mânca, mai parcurse o dată prima coloană.

Majoritatea posturilor disponibile erau de lucrătoare în fabrică, toți angajatorii căutând, mai exact, cusătorese cu experiență. Ea ar fi putut să coasă la o adică – dacă i-ar fi depins viața de asta și clienții n-ar fi ținut morțiș ca hainele să le vină perfect. Dar de aici și până la a fi o cusătoreasă pricepută era cale lungă.

Iar salariul – variind între 30 și 75 de cenți pe săptămână, în funcție de nivelul de experiență – abia i-ar fi ajuns să își cumpere de-ale gurii, darămite să își permită o locuință și strictul necesar.

Impiegatul care îi așezase valiza în biroul de bagaje din gară o avertizase că viața în Nashville avea să fie cu totul diferită de cea pe care o lăsase în urmă. Omul nu exagerase câtuși de puțin.

2 decembrie 1860. Ziua în care părăsise Nashville-ul, pornind spre Europa, cu doar câteva luni înainte de izbucnirea războiului. Și la *exact* un an după moartea scumpului ei tată.

Ospătărița se întoarse și îi reumplu tăcută atât paharul de apă, cât și cana goală. Sorbind din cafeaua tare și amară, Rebekah